

Őszi témahét 2.

Beszoktatás, új jelek

2022. szeptember 12.- szeptember 16.

Hétfő- Tűz (Máté)

Vizuális nevelés: kéznyomdával tűz ábrázolás

Felkínált játékok:

lángok fújása szívószállal
„tábortűz” a csoportszobában.

- Játékok a körben:
Mit eszik a tűz?
füstalagút
Én vagyok a tűzoltóparancsnok!

Mondóka:

Fenn a hegyen,
körbe-körbe,
Tűztáncot jár
három törpe.
Rátiporva
kőre, rögre,
azt huhogják
megpörögve:

Hipp,-hopp,
hepe,-hupa,
avar,-muhar,
jaj, de puha!
Zeng a daluk
mindörökre,
Törpe bögre
görbe bögre.

Az aranyparázs (népmese)

Volt egyszer két testvér, az egyik nagyon gazdag volt, a másik nagyon szegény. A gazdagnak sok földje volt, nagy ménese, gulyája, a szegénynek még csak egy sovány kecskéje se, de gyerek annál több, míg a gazdagnak se fia, se lánya nem volt.

Elküldi egyszer a szegény ember az egyik gyermeket, hogy kérjen a gazdagtól valami kis lisztet meg savót, hadd egyenek valamit. De bizony a gazdag testvér nem adott semmit, a szegény ember gyereke sírva jött haza.

Bánkódott a szegény ember eleget, hogy a gazdag testvére nem segíti semmivel. Sírtak a gyerekek, hogy éhesek, hát fölkerelkedett a szegény ember, elment a szomszéd faluba dolgozni. Este, mikor hazafelé ment, látta, hogy az erdőben tűz ég. Gondolta, megmelegszik egy kicsit, mert nagyon hideg volt.

Mikor közelebb ment a tűzhöz, látta, hogy egy öregember ül a tűz mellett.

- Jó estét, öregapám! - köszön a szegény ember.

- Neked is, fiam, hát te merre jársz?

A szegény ember elpanaszolta bánatát, aztán elköszönt az öregtől és hazament. Otthon még jobban sírtak a gyerekek, mert egész nap alig ettek valamicske krumplit, és nagyon fáztak is.

A szegény ember azt mondta a feleségének:

- Eredj el a testvéremhez, adjon legalább egy kis parazsat, mert megfagynak a gyerekek! Elment a szegény asszony, de csakhamar sírva jött vissza, mert a gazdag testvér még parazsat sem adott.

- No, majd hozok én - mondta a szegény ember -, csak egy kicsit messze van. Az öregember még mindig ott ült a tűz mellett. Attól kért a szegény ember parazsat.

- Vigyél csak, fiam, egy jó lapátra való parazsat! Ami nem fér a tűzhelybe, terítsd szét az udvarban!

A szegény ember megköszönte és vitte haza a parazsat. Olyan jó meleg lett a szobában, hogy a felét kivitte az udvarba.

Másnap reggel, amikor felébredtek, látják ám, hogy a tűzhely tele van arannyal. De még az udvar is, ahová a fölösleges parazsat szórták. Mikor fölszedték a sok aranyat, meg akarták mérni, de nem volt a házban véka. Elment a szegény ember a testvérehez vékáért.

- Adok - mondta a gazdag -, de csak úgy, ha holnap ledolgozod!

A szegény ember megígérte.

Otthon megmérték a sok aranyat, bizony éppen hét véka lett tele.

Mikor az egyik gyerekkel visszaküldték a vékát, a gazda meglátott a véka alján

egy csillogó aranyat. A nagy sietségben nem vette észre a szegény ember, hogy még egy arany van a vékában.

Nosza, futott is a gazdag a szegényhez, mintha kutya harapta volna, hát csak elállt a szeme-szája a sok arany láttán.

- Ez meg honnét van? - kérdezte irigyen.

A szegény ember elmondta, hogy az öregtől kapott az erdőn parazsat, a fölösleget szétterítette az udvaron, abból lett az arany.

Megörült a gazdag ember, mindjárt ment is az erdőbe, de nem egy lapátra valót hozott a parázsból, hanem egy üsttel. Vitte haza boldogan, még futott is, olyan jó kedve kerekedett.

„Bolond az én testvérem - gondolta -, igaz, mindig is ilyen volt. Majd megmutatom, hogy több aranyam lesz!”

Otthon aztán nemcsak az udvarban terítette szét a fölösleges parazsat, hanem vitt belőle a csűrbe meg a padlásra is.

Nem is tudta kivárni a reggelt, már hajnalban fölelt, hogy összeszedje az aranyat. Ez volt a szerencséje, mert ha még tovább is az ágyban marad, ő is benn égett volna a házban. Mert bizony az egész ház leégett, a gazdag ember meg koldusbotra jutott.

Kedd- Csiga (Alex)

Vizuális nevelés: Só-liszt gyurmából csiga készítés

Szabadjáték: Csiga „labirintus” készítés

Ének-zene: Csiga-biga gyere ki, gyors-lassú tempó érzékeltetése

Jön a csiga, megy a csiga
vízen át, hegyen át,
csigaházban cipelgeti
az egész vagyonát.

Jön a csiga, megy a csiga
vízen át, hegyen át,

hegytetőről letekintve
ha figyel, idelát.

Megy a csiga, jön a csiga,
hegyen át, vízen át,
szedeget a hegyek alján
ibolyát, violát.

Megy a csiga, jön a csiga
vízen át, hegyen át,
sose keres híressé lett
csuda sztár ideált.

Zelk Zoltán: Versenyfutás

A csiga egyszer elhatározta, hogy meglátogatja rokonait. Nem tudom, hogy a nagynénjét, vagy az unokaöccsét akarta felkeresni, dehát ez mindegy. A baj az volt, hogy a csigarokonság nagyon messze lakott, kilenc réten és három erdőn keresztül vezetett hozzá az út. Ezt megjárni pedig egy csigaélet is kevés. Három nap és három éjjel törte a fejét a rokonszerető csiga, hogyan mehetne el mégis? Végül is elindult, de még nem a rokonaihoz, hanem az erdő polgármesteréhez, a farkashoz.

Ez az út is félnapig tartott, pedig csak egy tisztást kellett megmásznia. Mikor odaért, nagy tisztelettel kidugta fejét a házából, és így szólt:

– Nagy az én kérésem, polgármester úr! Szeretnék elmenni a harmadik erdőben lakó rokonaimhoz, dehát hogy is indulhatnék én el olyan hosszú útra. Arra kérlek, add kölcsön a nyuszifogatot. Talán még meg is hálálhatom jószágodat.

– Ugyan már, mivel hálálhatnád meg? – nevetett a farkas. De mert tréfás kedvében volt, így folytatta:

– Nem bánom, kölcsönadom a nyuszifogatot, ha előbb versenyt futsz velem a tisztás végéig. Ha hamarabb érsz oda, mint én, akkor annyit kocsikázhatsz, ahányszor csak jólesik...

No hiszen, hogy ő versenyt fusson a farkassal... Nem is látja ő már soha rokonait! Nagybúsan útra kelt hát, estére haza is ért, és szomorúan mesélte a feleségének, hogy milyen csúfot tett vele a farkas.

– Nahát, ha csak ez a baj, akkor sose búsulj! – felelte a felesége. – Versenyt fogsz futni a farkassal, és le is győzöd!

A csiga azt hitte, hogy megbolondult a felesége, de hamarosan kiderült, hogy épp ellenkezőleg, több esze van, mit valamennyi csigának, farkasnak együttvéve.

– Ide hallgass! Én már holnap hajnalban elindulok, elbújok a tisztás túlsó felén, s amikor a farkas odaért, elkiáltom magam: – Hopp, én már itt vagyok! – Úgysem tud megkülönböztetni minket, és azt fogja hinni, hogy te vagy az...

A csiga annyira megörült a ravasz tervnek, hogy egy szentjánosbogarat szalasztott rögtön a farkashoz, azzal üzenté, hogy reggel kiáll a versenyfutásra.

Így is történt. Reggel már ott állott a farkas és a csiga a tisztás elején.

– Egy, kettő, három, indulhatunk! – kiáltott a csiga, és úgy nekirugaszkodott, mintha meg sem akarna állni a világ végéig. A farkasnak se kellett több, nem nézett ő semerre, csak szedte a lábait és nekivágott a tisztásnak. De mielőtt a tisztás végére ért volna, már megszólalt a csiga felesége:

– Hopp, én már itt vagyok!

– Node ilyet – dörögött a farkas –, hogy te előbb ideértél. Biztosan nagyon lassan szedtem a lábaimat. Szaladjunk most visszafelé, és ha megint te győzöl, akkor nemcsak a nyuszifogatot, hanem a polgármesterséget is neked adom.

A csiga felesége persze nem kérette magát, ő is úgy tett, mint aki futni készül, aztán elbújt egy lapu alá. A farkas pedig futott lóhalálában, de hiába, mert a tisztás másik felén már ott kiáltozott a csiga:

– Hopp, én már itt vagyok!

Így lett a csiga az erdő polgármestere, és így lett az övé az erdő híres nyuszifogata is. Meg is látogatta még aznap a rokonait, a feleségét is magával

vitte, és az egész csigarokonság a rászédett farkason nevetett. De úgy nevettek, hogy majdnem kiestek a házukból...!

Szerda- Vidra (Beni)

Vizuális nevelés:

Szabadjáték: horgászás

Környezeti nevelés: Vidrák élőhelyének a kialakítása

Ficánkoló kicsi vidra,
mi lehet az ő nagy titka?
Ha kagylót lel, kővel töri,
háton úszva hasát tömi.

SZEPESI ZSUZSANNA: A KÍVÁNCSI KISVIDRA

Egyszer volt, hol nem volt, hófödte hegyeken innen, dús lombú erdőkön túl, volt egy hatalmas, napsütötte mező. Közepén kékllett egy mély tó, vizét fürge erdei patak táplálta. A tó édes vizével oltotta szomját az erdei állatok serege: szarvasok, medvék, róka komák, őzek, nyulak találkoztak a partján, s tereferéltek vígan a tóban lakó apró állatokkal. Mert a tó adott otthont sok fényes pikkelyű hálnak, éles ollójú ráknak, esténként koncertező békáknak.

A víz mélyén álló hatalmas sziklavárban élt a tó ura, a félelmetes bajuszú, de igen barátságos, öreg vidra. Alattvalói nagyon szerették, mert bölcs és igazságos uralkodó volt. Rendet és fegyelmet tartott birodalmában. Számos gyermeke és sok-sok unokája körében békesség és szeretet honolt.

Vidra úr gyakran feljárt a tó felszínére, ő is bekapcsolódott a hajnali beszélgetésekbe: tájékozódott az erdő lakóinak dolgai felől, bölcs tanácsaival pedig ellátta az apróbb állatokat. Fiai, lányai szorgalmasan dolgoztak: rendben tartották a tó fölé hajló bokrok-fák ágait, gyökereit. Időnként a tóba folyó patakocska kövei között is rendet raktak. Ilyenkor köröttek sündörögtek apróságaik, hiszen olyan jó móka volt a kövek között hancúrozni, bújócskát játszani a vén fák vastag gyökerei között. Néha el-elkóboroltak, de a patakon mindig visszajutottak. Szüleik is arra keresték a magukról megfeledkezve úszkáló kicsinyeiket, ha nem értek haza időben.

Történt egyszer, hogy a legfiatalabb, de legkíváncsibb vidrakölyök nem ért haza a többi unokával együtt. Egy ideig várták, aztán aggódva keresni kezdték. Sejtették a nagyok, hogy a pataknál talált valami érdekeset, hát arra vették útjukat. Hiába szöngölgáltak azonban, választ nem kaptak. Hiába kérdezték a hazatérő békákat, a kicsi vidrát senki nem látta.

A bölcs, öreg vidra az erdő lakóit is segítségül hívta: kutassanak bokrok alatt, ágak között, résekben, odvakban. Így talált rá az alélt csöppségre a barnamedve egy áfonyabokor tövében. Óvatosan felemelte, tenyerén vitte a kis jószágot, akinek csapzott bundája csak úgy ragadt valamitől. Apró pocakja pedig rettenetesen felpuffadt.

Unokája láttán az öreg vidra rögtön sejtette, valaki megint a patakba öntött valami csúfságot. Emlékezett még rá, hogy ifjabb korában ő is így járt egyszer, amikor megmártózott egy olajfoltban. Megkérte hát az erdő madarait, hozzanak a hegyen túlról édes füvet teának. Riadóztatta a mókusokat, derítsék fel, merre lehet a baj forrása.

Bizony, jól sejtette a tó ura, egy hatalmas olajfolt terpeszkedett a patak kanyarulatában.

Szerencsére fennakadt a feltorlódott levelek-ágak gátjában, de csillogó felszíne hívogatta a kíváncsi kisvidrát. Belemerült hát a vízbe, aztán ijedtében jót kortyolt is belőle. Olyan rosszul lett, hogy alig bírta kivergődni a partra, és éppen csak elvonszolta magát a legközelebbi, menedéket adó bokorig. Ott talált rá a medve, szerencséjére még sötétedés előtt.

Míg a kicsi vidra lábadozott, az édes fű teától gyógyulgatott, bundáját testvérekéi tisztogatták. Nagyapja és az erdő lakói pedig megtisztították a patak vizét. A mókusok őrjáratot szerveztek lakhelyük tisztaságának védelmében, s azonnal értesítették a nagyobb vadakat, ha bajt észleltek. Azok meg gyorsan összeszedték a hulladékot, így a tó környéke s a patak vize mindig tiszta, üde volt.

A kíváncsi kisvidra soha többé nem merészkedett egyedül felfedezőútra. Gyógyulása után szüleinek segítve szorgoskodott a tó és környéke tisztaságának megőrzésében.

Mikor felnőtt, örökölte nagyapja birodalmát, s olyan bölcs és igazságos ura lett a tónak, mint az öreg vidra volt. Óvta-védte lakóhelyét, hogy az ő fiai, unokái és a többi lakó is biztonságban és békességben élhessenek még nagyon-nagyon sokáig.

Csütörtök: Cinege napja

Vizuális: Kőből cinege

Befejezünk mindent,ami lemaradt.

10 órától bringázunk.

Péntek: Andihoz megyünk 8 órára, utána elmegyünk a Kastélykertbe.